Városok versengése a közgazdasági egyetemért.

Temesvár a Balkán-Akadémiáért törtet.

(Saját tudósitónktól.) Ismeretes, hogy a *Hangya* szövetkezet milliós alapitványt ajánlott fel a kormánynak egy Budapesten felállitandó közgazdasági egyetem céljaira. A *Budapesti Hirlap* vezércikkben foglalkozva a Hangya alapitványával, lelkes szavakkal érvelt amellett, hogy a közgazdasági egyetemet ne Budpesten, hanem Szegeden állitsák föl, hogy az intézményt a szinmagyar szegedi nép hatása alá juttassák.

Szegeden természetesen nagy örömet keltett ez a hitvallás Szeged mellett és a *Délmagyarország* vezetőhelyen méltatta a Budapesti Hirlapnak cikkét, amely ebben a korszakos jelentőségü ügyben Szegedre terelte a figyelmet. Kifejtettük, hogy a kedvező alkalmat meg kell ragadnunk, a kezdeményező lépéseket haladéktalanul meg kell tennünk, nehogy más városok ébersége, mint annyiszor, ezuttal is megelőzzön bennünket. Megszólaltattuk Szeged vezető közéleti embereit, a város polgármesterét, akik mindannyian nagy lelkesedéssel nyilatkoztak a tervről és annak a meggyőződésüknek adtak kifejezést, hogy a közgazdasági egyetemhez elsősorban Szegednek van jussa nemcsak magyarsága, hanem földrajzi fekvése és a Balkánhoz való közelebbi gazdasági kapcsolata miatt is.

A B. H. vasárnapi számában ismételten visszatér erre az ügyre és elégtétellel, örömmel állapitja meg, hogy inditványa Szeged sajtójában visszhangot keltett és idézi a Délmagyarország vezető cikkének azt a részét, amely ujabb okokkal támogatja a B. H. kezdeményezésének helyességét. A közgazdasági egyetem ügye azonban nem kerülte el más városok figyelmét sem és a szegedi sajtó állásfoglalásának kapcsán megkezdték az agitációt, hogy Szegedet ismét elüssék jogos törekvésének megvalósitásától.

Az *Aradi Közlöny* nagy hévvel indul sorompóba a közgazdasági egyetemért, a melyet Aradnak követel már csak azért is, mert Szegednek már ugyis kilátásba helyezték a Balkán-Akadémiát. Az egyik temesvári lap ezzel szemben pedig azt irja, hogy jobb is, ha a közgazdasági egyetemet Szeged kapja meg, mert a Balkán-Akadémiára Temesvár mellett ugysem lehet igénye.

Hát ime: Arad ugy vélekedik, hogy Szegednek nincs jussa a közgazdasági egyetemhez, mert már megigérték részére a Balkán-Akadémiát. Temesvár pedig azt tartja, hogy állitsák csak fel Szegeden a közgazdasági egyetemet — amelynek a megvalósitása amugysem a közelebbi jövő kérdése — miután a Balkán-Akadémiát ugyis Temesvár kapja meg. Temesvár tehát elvitatja Szegedtől a már megigért Balkán-Akadémiát és kegyesen lemond a közgazdasági egyetemről. Arad pedig arra hivatkozik, hogy a Balkán-Akadémia és a közgazdasági egyetem egyszerre sok lenne Szegednek, amikor Aradnak állandó mellőzésben van része.

Mi más véleményen vagyunk és Szegedet tartjuk az állandóan mellőzött legnagyobb magyar városnak, amelynek sok jogos vágya és törekvése maradt kielégitetlenül. Nem mondhatunk le tehát arról, hogy a közgazdasági egyetemre való igényünket fentartsuk és nem riadunk vissza a versenytől sem, a mikor arról van szó, hogy végre-valahára Szeged is oly intézmény birtokába jusson, amely gazdasági kifejlődésének lehetőségeit növelné.

Sok pénzt takarithat meg havonta a világitási számláján, ha a világhirü félwattos OSRAM izzókörtékkel világit. Kizárólag kapható **FONYÓ SOMA** világitási vállalatánál □ Szegeden. — Telefon 165.

Példának okáért . . .

. . . Példának okáért gimnazista koromban a szeplős Eisenhut kalimpált mindig az ujaival szaporán dörzsölgetve egymáshoz mutatóujját a középsővel, mikor a tanár ur, pápaszemét végighordozva az osztályon kunkogó orrhangon kérdezte: Példának okáért?... Eisenhut a csodagyermek raktárból szedte elő a feleletet, ő volt az egyetlen, akit sohasem ért váratlanul a kérdés, lehet, miatta és érette találták ki a példának okáért-ot, mert még métázás, dólézás, futballozás, rovar- és cigarettavégyüjtés, glikkerezés, hóbombázás és gummipuskázás közben is csak ugy szórta a példákat. Eisenhut mindenrt tudott kadenciát, Eisenhutnak nem is kellett tétel, ő mindjárt a példán kezdte, Eisenhuton rajta is ragadt a példának okáért, s igy irtuk a nevét: Pl. Eisenhut, vagy Z. B. Eisenhut, — egy vásott torontáli gyerek a magyar irodalmi dolgozatában a „például" után csillagot tett és alul megjegyezte: lásd Eisenhut gyüjteményét, mászor pedig: v. ö. Eisenhut kladatlan müveivel.

. . . Példának okáért az élet is ilyen. Mindnyájunknak vannak válságos perceink, elménk tétován keresi a helyes utat és éppen a biztos példa nincs kéznél, az az Eisenhut, aki felnyujtja ujjait az emberrengetegben, hogy ráismerhetnénk, odamehetnénk hozzá és megkérdeznénk: nos kedves Eisenhut ur, mondjon egy példát, — teszem azt, mit csináljak: hallom, a legjobb barátom, akit esztendők óta minden dolgomba beavattam, a hátam mögött borzasztókat mond rólam, — megjegyzem, nagyon nehéz a helyzetem, mert annek a barátomnak valósággal ki vagyok szolgáltatva, nem is szólva, arról, hogy a felesége azzal kérkedik, hogy viszonya van velem, — én tudniillik a főnöke vagyok az urának ennek a kellemetlen fráternek, akihez az undor eltéphetetlen köteléke füz. Drága Eisenhutom, mondj valamit. Exempli gratia.

. . . Példának okáért rohanok az utcán, halaszthatatlan teendőim vannak, amelyek nem türnek közelebbi körülirást. Homlokomról csurog a verejték, az arcom ég, kezeimmel mint partot kereső evezőlapátokkal idegesen dobálódzom . . . Ah, jónapot, kedves barátom! — kiáltja felém egy korteshang — és már lefogja mindakét karomat, átölel, belém csimpaszkodik, vonszol, nagyokat mond, a legfrisseb pletykákkal traktál és rágyujt arra az adomára, amely „ül egy zsidó a kupéban"-nal kezdődik és „hja, ezt már ismerem"-mel végződik . . . én pedig lüktető halántékkal támolygok mellette, jobbra-balra kémlelek, hátha most csap le a tüzes Meteor és elszakitja mellemről ezt a viziló-tapintatu barátomat, hátha megnyilik a föld, de pontosan az ő lábai alatt, mert nem szeretem olvasni az „Együtt a halálba" cimü ujsághireket . . . hátha . . . Mondd, mit csinálsz hasonló helyzetben, kedves Eisenhut? Példának okáért.

. . . Példának okáért fölszólitanak telefonon és öt percig kivánesiskodnak: lássuk csak, lássuk, megismeri-e hangomat — miközben a borotvaszappan, amelyet arcomra kentem, bánatában megfagy és azon gondolkozom, hogy is vagyok a mai póstámmal, hány levélre nem kell válaszolnom s ez a hang pöntyög, csobog csurdogál, a jó ég meg Edison tudná megmondani, miről, csak az első negyedóra letelttével derül ki, hogy mini, hiszen az én drága, egyetlen kis pintyőkém beszél, most már a kék bluzáról meg a lukas kesztyüjéről, amellyel épp most van uton a kesztyüshöz menjek el érte, ott vár a boltban: jó, jó, mondom, mindjárt, csak előbb lekaparom a másik arcomat, nem baj — feleli ő és orvul elhelyezi még a szőke Nelly legujabban leleplezett bájfogyatkozásait . . . és igy szépen elmulik az a félóra, amelyet borotválkozásra és átöltözésre fordithattam volna s most már mindenről lekéstem félórával, tehát bizonyos, hogy az én drága, egyetlen kis pintyőkém zavartalanul mehet ötórai teázni a dragonyossal, mert ő nagyon jól tudja, mit jelent az én beosztott életemben egy telefonon elrabolt félóra. Kedves Eisenhut, hogyan nyersz vissza egy ilyen félórát — példának okáért.

. . . Példának okáért a gőzfürdőben vagyok és mikor a legforróbb gőzből jövök ki, az a vörös Kemény a fölismerés boldog örömében magyokat csap jéghideg vizből kihuzott tenyerével a hátamra. Példának okáért ülök a kávéházban, elmélyedve olvasok s valaki odaül mellém és lopva felolvassa most befejezett uj drámáját. Példának okáért felülök a vonatra, hogy néhány óráig egyedül legyek és indulás után tiz perccel pontosan elbődül fülkém ajtajában a Weisz ur: milyen kedves véletlen! — s mellém telepszik és mikor két óráig ült rajtam, szól széles röhejjel: „pedig csak harmadosztályu jegyem volt, de tudtam, hogy ön mellett nyugodtan ülhetek, nem dob ki a kalauz."

. . . Példának okáért kivisznek a temetőbe és a kapuban azt mondja egy fogorvos: pardon, ezt az urat én operáltam meg egy hadikórházban és biztos vagyok benne, hogy sikerült a mütét, tessék csak megvizsgálni — és megnéznek és én elkiáltom magam: nem igaz, ez a gazember ölt meg, tiltakozom a föltámasztás ellen, ez nem gilt, hazudik, — hagyjatok, rajtam már nem lehet segiteni, még a temetőben sincs nyugta az embernek, adjatok egy cigarettát és kérem, Gyula, szüresse meg a kávét, hozza az estilapokat és fizetek is mindjárt, a szellőztetőt pedig csukja be, mert nagy a huzat és a temetkezési intézet ezt külön fölszámitja nekem. Kedves Eisenhut, mit csinálnál? . . .

Molnár Jenő.

Pollák Testvérek

férfi és női divatcikkek legnagyobb raktára. —

:: **Legmegbizhatóbb cég.** ::
Legolcsóbb beszerzési forrás.

Csekonics-u. 6. Telefon 854. **Széchenyi-tér 17.** Telefon 855.